

PASTYR

James
Patterson

edice
*KLOJ*KAN

Copyright © James Patterson, 2015

Translation © Jan Mrlík, 2018

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Postavy a události a nehody v této knize jsou fiktivní.
Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať živými,
či mrtvými, je čistě náhodná a autorem nezamýšlená.

Z anglického originálu Private Vegas vydaného
nakladatelstvím Little, Brown and Company,
Hachette Book Group,
1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-815-7

Pro Suzie a Johna, Brendana, Alexe a Jacka

prolog

**NASTARTUJTE
MOTORY**

Jedna

Lori Kimballová si cestu ze zaměstnání domů přeměnila v šílený závod na život a na smrt, pro který si stanovila tři pravidla.

Zaprvé: Nebrzdit.

Zadruhé: Nepoužívat klakson.

Zatřetí: Každý den pokořit předchozí rekord o deset vteřin.

Vypnula telefon a schovala ho do schránky v přístrojové desce.

Připravit se. Pozor.

Zvedla sluneční stínítko pod střechu auta, do škvíry přehrávače zasunula disk s coververzí Howlin' Wolfovy písně „Killing Floor“ od kapely Electric Flag a spustila časomíru na stopkách, které nosila na šňůrce kolem krku.

Start.

Lori sešlápla plyn a její crossover Infiniti EX se vyřítil po nájezdové rampě na dálnici 110, jako by jí četl myšlenky.

Z tohoto dálničního nájezdu to měla domů do Glendale přesně šestnáct kilometrů. Její dosavadní rekord činil dvanáct minut a deset vteřin, a ustanovila jej jenom proto, aby ho zase pokořila.

Slunce už tolik nepálilo a provozu na suché dálnici nic nebránilo. Svištěla po dně kaňonu a silnici po obou stranách lemovaly náspy, které ji naváděly jako po skluzavce do čtyř po sobě následujících tunelů Figueroa.

Lori se lepila na koncová světla kaštanově hnědého audi z roku 2013 a musela vzdorovat nutkání opřít se dlaní o spínač

klaksonu. Audi za chvíličku přibrzdilo, jen aby jeho řidič dal najevo, že jí nehodlá uhnout. Přesně tohle dělal její desetiletý syn Justin, když se mu nechtělo do školy. Prostě jen zpomalil.

Lori se s tím nesmířila. Odbočila do prostředního pruhu a protáhla se kolem obstarožní rozklepané fordky. Jakmile se dostala před audi, ostře pootočila volantem vlevo a vrátila se do rychlého pruhu.

To bylo *ono*.

V tomhle místě tři pruhy pokračovaly dál po stodesítce, zatímco čtvrtý pruh zcela vlevo sloužil k odbočení na dálnici číslo 5. Lori zrychlila na sto deset, proletěla kolem zlatavého cadillaku '01, který se vpravo od ní ploužil necelou stovkou, a dál se hnala v rychlém pruhu.

Zesílila zvuk přehrávače a z jedenácti reproduktorů hudebního systému Bose se s duněním linula směsice rocku a městského blues. Lori se dostala do stavu, který se natolik blížil létání, jak jen to bylo možné, aniž by opustila zemi.

Už šest minut svištěla závodním tempem a minula značku, která signalizovala polovinu její trasy. Proti poslednímu času získala několik vteřin a při zvýšeném přísunu adrenalinu cítila mravenčení od špiček prstů až po konečky vlasů.

Dospěla do místa, kde si mohla dovolit přidat, a tak uhněla sto patnáctkou, ale černý kabriolet BMW se nasunul před ni, jako by rychlý pruh patřil jenom jemu.

S tím se Lori nemohla smířit.

Nebrzdit. Netroubit.

Zablikala dálkovými světly, pak si všimla škvíry mezi auty po pravé straně. Zabrala za volant a vrhla se do prostředního pruhu, přičemž jen tak tak minula zadní blatník bavoráku.

No tohle, ten chlap za volantem se ale šklebil!

„Tohle je *závod*, chápeš, ty moulo?“ křikla k monitoru trčícímu z palubní desky, který zobrazoval prostor kolem vozu v okruhu 360 stupňů. Vzrušením byla celá bez sebe, ale znenadání jako by se venku zšěřilo a výhled čelním sklem jí zablokovala zadní část šedivé dodávky.

Odkud se tam vzala? Odkud?

Lori dupla na brzdu. Pneumatiky se rozječely, její infinity se divoce smýkalo ze strany na stranu a bezpečnostní systémy vozu dělaly, co mohly, aby zabránily nevyhnutelnému nárazu do zádi dodávky.

Konečně na poslední chvíli brzdy zabraly a dodávka klidně ujížděla dál.

Lori svírala volant ve zpocených dlaních a ani se jí nechtělo věřit, že se nekonal náraz jedné karoserie do druhé, že jí trup nesevřel bezpečnostní pás a neomráčila ji ohlušující exploze airbagu. Neslyšela nic než rámus kapely Electric Flag a roztřesené sípání vlastního dechu.

Vypnula hudbu, a protože za ní vytrubovala další auta, povolila brzdu a přišlápla plynový pedál. Po tváři se jí řinul pot a kapal jí ze špičky nosu.

Ano, z cesty domů si udělala závod na život a na smrt, ale umřít pochopitelně nechtěla. Měla tři malé děti. Milovala svého muže. A i když jí práce připadala hrozně nudná, přinejmenším měla místo.

Co se to s ní proboha děje?

„Já nevím,“ odpověděla si. „Já prostě nevím.“

Zhluboka, rozechvěle se nadechla a upírala pohled přímo před sebe. Bavorák zvolnil, aby s ní srovnal rychlost, a jeho řidič s tváří sevřenou vztekem na ni neslyšně řval přes zavřená okénka.

Lori se ke svému překvapení rozplakala.

Dvě

Dva muži si v pokoji, který připomínal hedvábím vyloženou etuji, užívali tepla sálajícího z polen praskajících v krbu a v obličejích se jim odráželo mihotavé světlo vydávané plouchou obrazovkou.

Starší z nich měl bílé vlasy, výrazné rysy a jeho oči barvy jantaru připomínaly kočičí. To byl Gozan.

Mladší, černovlasý, měl oči tak tmavé, až se zdálo, jako by pohlcovaly světlo. Mohutné svalstvo napovídalo, že bere zálibu v posilování opravdu vážně. Jmenoval se Khezir.

Společně navštívili zdejší ráj, známý pod jménem Los Angeles. Přijeli sem na dovolenou a tentokrát se rozhodli poprvé vypravit na západní pobřeží. Pronajali si jeden z bungalovů v areálu hotelu Beverly Hills, jehož luxus sotva snesl srovnání. Vpravdě královský samostatný domek se třemi ložnicemi svou krásou připomínal ulitu ústřice; seděl na konci pěšiny vyložené dlažbou v barvě růžového korálu a obklopovala jej přebohatá zeleň, hlavně banánovníky a palmy.

Tohle místo tvořilo nevídaně ostrý protiklad k zemi, odkud přijeli. Oba pocházeli z hornatého vnitrozemského území ve tvaru klínu, kde bylo sotva víc než kamení – tak vyhlíželo království Sumar.

Teď si oba muži užívali nabídku tohoto požitkářského města, jako by chovali v dlaních nějaké exotické ovoce.

„Dám ti nové jméno,“ pravil Gozan Remari buclaté blondýnce s velikými prsy. „Pojmenuji si tě Broskvička, protože máš prsa jako pořádné broskve.“

V Sumaru se žádné tak kypré ženy jako Broskvička nenacházely. Ani v jižní Kalifornii jich nebylo mnoho, protože tady se považovaly za žádoucí holky s chlapeckými postavami, a těm podobné Broskvičce nadávali, že jsou tlusté.

Jako by na tom bylo něco špatného.

„Ty se mně nelíbíš,“ zamumlala váhavě Broskvička. Musela bojovat proti otupujícímu účinku drog, které vypila v nesmírně drahém šampaňském, takže měla co dělat, aby vůbec dokázala promluvit. „Jenomže...“

„Jenomže co, Broskvičko? Nelíbím se ti, ale co? Je ti tady přece báječně, ne?“

Gozan se zasmál. Tento vzdělaný muž navštěvoval školy v Londýně a Cambridgi. Hovořil šesti jazyky, založil malou banku v centru Londýna a působil v řadě správních rad. Přes všechny jeho bohaté zkušenosti ho překvapovalo, jak snadno se ženy nechaly svádět a skočily na každý trik.

Broskvička ležela na podlaze u jeho nohou, roztažená „jako orel“, jak se tomu ve zdejších končinách říkalo, se zápěstími a kotníky přivázanými k nohám stolu a pohovky. Ležela tam nahá až na malé kopečky kaviáru navršené na bradavkách. Nu, ještě před několika hodinami hrozně dychtila po šampaňském a kaviáru. Tak si teď nemá nač stěžovat.

„Už jsem zapomněla,“ řekla s povzdechem.

Khezir vstal a odešel do ložnice sousedící s obývacím pokojem, dvoukřídlové dveře však nechal otevřené, takže se obě místnosti propojily. Rozvalil se na rozměrné posteli s nebesy vedle mladší ženy, dcery Broskvičky. Tahle ženská působila ještě svůdněji než její matka – krásně rostlá, měkká na dotek a s dlouhými blond vlasy.

Khezir ji pohladil po stehně a blažilo ho, jak se přitom roztrásla, i když mluvit už nemohla.

Řekl jí: „Ty máš zas prsa jako dvě manga, tak ti budu říkat Mango. Jo. Líbí se ti nové jméno? Je mnohem lepší než to, co ti dali rodiče, prasata jedny. Adri-ana.“ Opakoval to vy-

sokým, afektovaným hlasem: „Ááá-dríí-ááá-nááá. Je to jako když mečí kůzle.“

Khezir ulehčil několika městům od lidí, kteří mu připomínali zvířata. Tam, odkud pocházel, byl život krátký a bezcenný.

Dívka zasténala: „Prosíím.“

Khezir se zachechtal. „Prosiš, že chceš ještě? Rozumím ti dobře, Mango?“

V obývacím pokoji přehrávač CD spustil nový disk. Začal hrát dechový nástroj řečený kime. Jeho zvuk připomínal ledovou vichřici skučící ve škvírách skalisek. Zpěvák opěvoval oceán, který nikdy neviděl.

Ozval se Gozan: „Víš, Broskvičko, byl bych raději, kdybych se ti líbil, ale můžu opakovat, co říkal Clark Gable té hysterické děvce v *Jihu proti Severu*: „Na rovinu, seru na to.““

Shýbl se nad ní a vrazil jí facku a pak ji začal štípat mezi nohama. Broskvička zaječela a pokoušela se uhnout.

„Tohle je moc příjemné, co říkáš? Pověz mi, jak se ti to líbí,“ vrčel Gozan.

Ozvalo se zabušení na dveře.

„Zabloudili jste!“ zařval Gozan. „Hezky se vraťte ke své káře.“

Odpověděl mu dunivý mužský hlas. „Policie Los Angeles. Otevřete dveře. Okamžitě.“

Tři

V bujných zahradách za hotelem Beverly Hills tryskaly z postřikovačů spršky vody na udržované trávníky. Stmívalo se. Byl jsem ozbrojený a číhal jsem za keřem nějakých třicet metrů od bungalovu číslo šest. Zaslechl jsem na pěšině kroky – blížil se ke mně kapitán Luke Warren s šesti policisty v závěsu.

Pro jednu jsem byl rád, že vidím chlapy z losangeleské policie.

Získal jsem informaci, že za dveřmi s číslem šest se zdržují Gozan Remari a Khezir Mazul, dva hnusní, odporní chlapi. Byli podezřelí z celé řady znásilnění, jenže dokud nebyl k mání důkaz, že právě páchají trestný čin, neměl jsem právo vkročit dovnitř.

Zavolal jsem na kapitána, ukázal mu odznak a podal vizitku, na níž stálo *Jack Morgan, ředitel společnosti Private Investigations*.

Warren se na mě podíval a řekl: „Já vím, co jste zač, Morgane. Kamarád našeho šéfa. Poskok, který dělá za jedno procento.“

„Jo, mě zná spousta lidí,“ odpověděl jsem.

Policajti nemají rádi soukromé detektivy. Soukromá očka necítí pravidla povinná pro zaměstnance městské správy a naši klienti si najímají agenturu Private především proto, že jsme špičkoví odborníci a umíme mlčet.

Kapitán Warren utrousil: „No dobře, tohle jste spískal vy. Tak oč kráčí?“

„Můj kamarád, který pracuje v hotelnictví, mi povídal, že ty dva vyhodili z hotelu Constellation, protože napadli pokojskou. Tady se ubytovali přede dvěma hodinami. Mám na oknech nějaké kamerky, ale jsou zatažené závěsy. Hraje tam hudba a je puštěná televize. Kromě toho jsem rozlišil dva mužské hlasy a jeden ženský, ale žádné volání o pomoc.“

„A jaký zájem máte na tom, co se tam děje?“

„Jsem jen starostlivý občan.“

Warren přikývl. „Dobrá. Díky za tip. Teď vás musím požádat, abyste se držel zpátky a nechal nás dělat svou práci.“

Odvětil jsem, že jistě, žádný problém

A taky jsem s tím *neměl* žádný problém.

Neplnil jsem pro nikoho žádný úkol a nepídil jsem se po žádných zásluhách. Těšilo mě být u toho, až ty dva konečně dostanou.

Kapitán Warren poslal dva muže za bungalov, aby kryli zadní východ a dveře do zahrady, a pak jsme spolu vyšli po schůdkách na verandu před vchod a s námi ještě dva detektivové z losangeleské policie. Warren zabušil na dveře a ohlásil se.

Zaslechli jsme, jak zevnitř někdo něco křikl, a znělo to jako „táhněte“.

„Povídal ‚pojdte dovnitř‘, že?“ prohodil jsem.

Kapitán se usmál, aby dal najevo, že se mu zamlouvá můj způsob uvažování. Pak odemkl zámek magnetickou kartou, přitáhl jednu nohu k břichu a vykopl dveře.

Ty se rozletěly a všem se nám nabídl nerušený pohled na to, jak vypadá absolutní zvrácenost.

Čtyři

Obývací pokoj byl celý jakoby z hedvábí a saténu v broskvové a krémové barvě. V mramorovém krbu hořela polena a z přehrávače se linula jakási atonální hudba. Po podlaze se válely prázdné sklenice, láhve od tvrdého alkoholu a spousta oblečení. Servírovací vozík pro obsluhu na pokojích ležel převrácený na perském koberci a kolem něho spousta rozházeného jídla a rozbitého porcelánu.

Tři roky jsem sloužil jako pilot u námořní pěchoty. Díky výcviku jsem dokázal zahlédnout lesk kovu nebo obláček dýmu na zemi z výšky deseti tisíc stop. I potmě. Ovšem na to, abych rozlišil ten hnus, který jsem měl před očima, jsem žádný pilotní výcvik nepotřeboval.

Muž řečený Gozan Remari seděl v křesle, nadutý jako princ. Vypadal věkem kolem padesátky, bělovlasý, s nazlátýma, jakoby kočičíma očima. Remari na sobě měl drahé, na míru šité sako, pod ním rozepnutou košili s proužkem, na ruce těžké zlaté hodinky a už nic víc – dokonce se ani nena-máhal nasadit pohoršený nebo překvapený výraz, že mu policisté vykopli dveře.

U nohou mu ležela nahá žena. Ruce i nohy měla doširoka roztažené a připoutané hedvábnými kravatami ke stolu a k pohovce jako velká můra připíchnutá na kusu hobry. Na kůži se jí rýsovaly namodralé otisky rukou, tělo měla potřísněné zbytky jídla.

Po pravé ruce jsem měl do oblouku zaklenutý průchod do ložnice. A tam, všem na očích, trčel Khezir Mazul. Nahý

seděl na posteli a pokuřoval doutník. V klíně mu spočívala mladá žena, také nahá, a hlava jí přepadávala přes pelest. Přes krk se jí táhla tenká krvavá stopa, a na krémovém saténovém povlečení jsem si všiml pohozeného steakového nože.

Z místa ve vchodu, kde jsem stál, jsem nedokázal poznat, zda je ta žena v bezvědomí nebo mrtvá.

Kapitán Warren zvedl Gozana Remariho z křesla a spoutal mu želízky ruce za zády. „Jste zatčen pro napadení,“ řekl. „Máte právo mlčet, vy hovnožroute.“

Mladší hnusák vstal, takže se mu žena svalila z klína na postel a pak na podlahu. Khezir Mazul se pyšnil mocnou postavou, povětšinou potetovanou symboly, které jsem nepoznával.

Vstoupil do obýváku a kapitánu Warrenovi řekl zcela znuděným tónem: „My jsme nic neudělali. Znáte výraz *konzul*? Nejde o žádné napadení. Ty ženy sem s námi přišly z vlastní vůle. Zeptejte se jich. Přišly na večírek. *Chtěli jsme se pobavit*, jak tady říkáte.“

A pak se zasmál. On se tomu *smál*.

Překročil jsem převrácený servírovací stůl a šel jsem k ženě ležící na podlaze hned vedle něho. Dýchala povrchně, pokožku měla na omak chladnou. Byla v šoku.

Třesoucíma se rukama jsem rozvazoval kravaty na jejich zápěstích a kotnících.

„Všechno bude v pořádku,“ uklidňoval jsem ji. „Jak se jmenujete? Můžete mi říct své jméno?“

Zadním vchodem vešli dovnitř další policisté a jeden z nich zavolal pro sanitku. Po nich se předním vchodem dostavili nějací zaměstnanci hotelu a dva hosté. Z bungalovu číslo šest se pomalu stával cirkus.

Strhl jsem z pohovky kašmírový přehoz a tím jsem ženu zahalil. Pomohl jsem jí do křesla a přes ramena jsem jí přehodil svou bundu.

Otevřela oči a po tvářích se jí začaly koulet slzy. „Moje dcera,“ řekla. „Kde je? Není snad...“

Slyšel jsem za zády policistu hlásit do telefonu: „Dvě ženy, jedna něco přes čtyřicet, druhá kolem dvaceti. Ta krvácí z řezné rány na krku. Obě dýchají.“

Ženě, jejíž jméno jsem pořád neznal, jsem řekl: „Vaše dcera je tamhle vedle v ložnici. Bude v pořádku. Pomoc už je na cestě.“

Žena si přidržela přehoz na těle, otočila se a přihlížela, jak její dceři pomáhají policisté na nohy.

Zvenčí bylo slyšet kvílení sirény. Žena ke mně vztáhla ruku a přitiskla mi na obličej usazenou tvář. Volnou rukou mě k sobě pevně přivinula.

„Je to moje vina. Já jsem to zvorala,“ řekla. „Díky, že jste nám pomohli.“

první část

90210

Kapitola 1

Jel jsem hustým provozem za sanitkou, která rychle odvážela obě poraněné oběti po bulváru Santa Monica do nemocnice Ocean Memorial. Když ambulance odbočila směrem do vnitrozemí, zamířil jsem na sever a vyjel na dálnici Pacific Coast Highway, krásný kus silnice kopírující oblouk pobřeží a spojující Malibu se Santa Monikou.

Moje lamborghini dokáže zrychlit z nuly na sto padesát za deset vteřin, jenže tohle auto přitahuje policajty doslova odkud, i když jen tiše brumlá před červeným světlem semaforu. A tak jsem důsledně respektoval omezenou rychlost a za dvacet minut jsem byl na dohled domova.

Dům navenek tvoří jen sklo a zdi s bílou štukovou omítkou a od silnice ho odděluje vysoká zeď porostlá popínávkami rostlinami. Ve zdi je vsazená vysoká brána z kovaného železa.

Zastavil jsem, otevřel okénko a přiložil dlaň ke snímači nového biometrického senzoru, načež se brána otevřela. Zavezl jsem lambo na poněkud malé a stísněné parkovací stání a zabrzdil vedle modrého jaguáru.

Když jsem vylézal z auta, brána za mnou se zase zavírala. Zamkl jsem vůz a rozhlédl se podél vnitřní strany zdi a po pozemku kolem domu, jestli neuvidím něco, co tam nepatří. Teprve pak jsem se vydal ke dveřím.

Koupili jsme ten dům s Justine Smithovou před pěti roky. Později, když jsme se už potřetí a velmi bolestně rozešli, jsem od ní odkoupil její podíl na domě. Cítil jsem se v něm

pohodlně, vyhovoval mi i jako úřadovna, prostě byl pro mě tím pravým – až do loňského třicátého května.

Tehdy jsem se v noci vrátil domů z pracovní cesty v zahraničí a našel jsem ve své posteli mrtvou Colleen Molloyovou, svou tehdejší přítelkyni; měla ještě teplou kůži. Byla zasažena několika výstřely a její vrah byl profík. Všechno na místě naaranžoval tak, že veškeré důkazy ukazovaly na mě jako na vraha.

Obvinili mě z Colleeniny vraždy a uvěznil, ale po výjimečné snaze vyšetřovatelů agentury Private jsem byl zase volný – pokud se to tak dá nazvat. Každý večer jsem otevíral dveře se strachem, že zatímco jsem byl pryč, odehrálo se v domě něco strašného.

Nastavil jsem oko před čtečku duhovky instalovanou vedle vchodových dveří, a když zámek s klapnutím povolil, vešel jsem dovnitř.

Na jednom křesílku leželo modré ženské sáčko a na něm položené černé kožené psaníčko. Když jsem procházel do hlavní místnosti domu, ucítil jsem ve vzduchu parfém. Pokračoval jsem za světlem, které pronikalo vnitřkem domu, a na gumových podešvích jsem neslyšně kráčet po dlažbě, až jsem mohl nahlédnout skleněnými dveřmi k bazénu.

Plavala jednu délku za druhou a neviděla mě. To bylo dobře.

Tiše jsem odsunul dveře stranou, vyšel zpátky do teplé noci a uvelebil jsem se na skládacím křesle. Na pláž dole se s řevem valil oceán a já jsem se díval, jak plave.

Osvětlení bazénu zřetelně vykreslovalo krásný tvar jejího těla. Silné paže sebevědomě brázdily vodu, a obraty na koncích dráhy působily elegantně, ale prozrazovaly i fyzickou zdatnost.

Tuhle ženu jsem znal tuze dobře.

Svěřoval jsem se jí úplně se vším. Dbal jsem na její bezpečnost a její štěstí. Opravdově jsem ji miloval.

Jenže jsem si nedokázal představit svou budoucnost s ní po boku. Nebo s kýmkoli jiným. A to byl pro Justine pro-

blém. Proto jsme spolu už nežili. A taky jsme nespřádali žádné dlouhodobé plány. Ale už před řadou měsíců jsme se dohodli, že se občas rádi potěšíme společností toho druhého. A aspoň prozatím to fungovalo.

Doplavala k okraji bazénu a vytáhla se na jeho obrubu. Ve hře stínů a světel se jí pokožka štíhlého těla leskla. Seděla s nohama spuštěnými ve vodě, nakláněla se dopředu a ždímalala si dlouhé, tmavě hnědé vlasy.

„Ahoj,“ pozdravil jsem.

Polekaně sebou trhla. „Jacku!“

Pak se natáhla pro osušku a zavinula se do ní. Přešla k lehátku a posadila se ke mně. Usmívala se.

„Jak dlouho už tady sedíš?“

Vzal jsem ji dlaní za šíji a přitáhl jsem si ji k políbení. Znovu jsem ji políbil. Pak jsem ji pustil a odpověděl: „Zrovna jsem dorazil. Mám za sebou večer, že bys tomu ani nevěřila.“

„Dám si sprchu,“ prohlásila Justine, „a pak mi všechno povíš.“

Kapitola 2

Spršky horké vody do mě bušily z šesti sprchových hlavíc. Justine mi zlehka položila dlaně na hrudník a dotkla se stehny mých nohou.

„Někdo by tady potřeboval masáž,“ zabroukala. „Myslím, že bys to mohl být ty.“

„Jsem pro.“

Tohle „jsem pro“ se vztahovalo na všechno, co měla v úmyslu. Moje auto nebylo jediné, kdo dokázal akcelerovat z nuly na sto padesát za deset vteřin. Stejný účinek měla Justine na mě.

Roztírala mezi dlaněmi sprchový gel a vysílala do vzduchu vůni borovic a ženšenu. Prohlížela si mě od hlavy k patě. „Nevím, jestli to mám vzít shora dolů nebo naopak,“ řekla zadumaně.

„To nechám na odborníkovi.“

Zasmála se, protože ji pobavilo, jakou má nade mnou moc, a do toho mi zazvonil mobil. Byla chyba, že jsem si ho vzal i do koupelny, ale čekal jsem telefonát od šéfa naší budapeštské pobočky, který mi předtím říkal, že se mi pokusí zavolat o přestávce mezi přelety.

„To je snad vtip,“ zabručela Justine. „Nebor to.“

Podíval jsem se skrz skleněné dveře sprchy na telefon odložený na okraji umyvadla. Na displeji se jako volající objevil *kpt. L. Warren*. Mohl mi volat jen kvůli těm násilníkům, které policisté zrovna zatkli v hotelu Beverly Hills.

„Ten vtip ale míří na můj účet,“ odpověděl jsem. „Vyřídím to rychle.“

Stihl jsem to zvednout po třetím zazvonění.

„Morgane, máme potíž s těmi dvěma kriply ze Sumaru,“ zavrčel kapitán. „Mají diplomatickou imunitu.“

„To si děláte srandu.“

Pak mi ty špatné zprávy vyložil podrobně – Gozan Remari a Khezir Mazul jsou oba diplomaty ze sumarského zastoupení v OSN.

„Jsou v Hollywoodu na dovolené,“ povídal Warren. „Myslím, že bychom jim mohli trochu zatopit, možná je i odlifrovat do té pustiny, odkud přišli, ale dámy nechtějí spolupracovat. Teď jsem s nimi v nemocnici. Nedovolí, aby je doktoři prohlédli a zjistili, jestli došlo k jejich sexuálnímu napadení.“

„To není dobré,“ zavzdychal jsem. Pak jsem zvedl jeden prst, abych dal Justine na vědomí, že budu za minutku hotov.

„Paní Groveová je vám velice vděčná, Morgane,“ pokračoval kapitán. „Já, ech, bych od vás potřeboval laskavost. Rád bych, abyste si s nimi promluvil.“

„Jasně. Dejte mi ji k telefonu,“ souhlasil jsem.

Justine zastavila vodu. Stáhla z věšáku ručník. „Je na pokoji u své dcery,“ vysvětloval Warren. „Poslyšte, když na to šlápnete, mohl byste být za čtvrt hodiny tady. A promluvit si s nimi z očí do očí.“

Řekl jsem Justine, ať na mě nečeká.

Místo odpovědi si nacpala do uší pecky malých sluchátek a s iPodem v ruce odkráčela do kuchyně. Když jsem odcházel z domu, zuřivě krájela cibuli.

Dojet do nemocnice Ocean Memorial mi trvalo dvacet minut, dalších deset jsem hledal kapitána. Doprovodil mě do běžově vymalovaného pokoje zařízeného dvěma lůžky a pohovacím křeslem.

Belinda Groveová seděla v křesle ustrojená v drahém oblečení, které jsem viděl rozházené v bungalovu šest – černé pletené šaty, k nim ušité sako, černé lodičky na jehlovém podpatku značky Jimmy Choos. Také se učesala a nalíčila si rty. I když jsem se s ní až do dneška nesetkal, teď když se dala do pořádku, jsem ji poznal podle fotografií ze společenských časopisů.

Tohle byla manželka Alvina Grovea ze správní rady Dětského muzea, dcera Palmera Tiptreeho z firmy Tiptree Pharmaceuticals, matka dvou dětí.

Teď jsem to pochopil. Radši by umřela, než by připustila, aby se někdo dozvěděl o tom, co se přihodilo jí a její dceři.

Kapitola 3

Jakmile jsem vstoupil do pokoje, paní Groveová vstala, popadla mě za ruku a vyhrkla: „Pane Morgane, chci vám ještě jednou poděkovat.“

„Jmenuji se Jack, prosím. A nemáte samozřejmě zač děkovat, paní Groveová. Jak se vám daří?“

„Pro vás jen Belinda. Je mi hanba, jak snadno jsem se nechala oklamat,“ spustila a zase usedla do křesla. „Stavily jsme se s dcerou na oběd v Polo Lounge a mluvily jsme o Dětském muzeu. Ty nestvůry seděly u vedlejšího stolu a slyšely nás. Gozan říkal, že má mnoho dětí a že by našemu muzeu rád něco věnoval.“

Byli dobře oblečení, Jacku. Zdáli se vychovaní. Tvrdili, že jsou diplomaté. Bydleli v drahém hotelu. Gozan říkal, že by si chtěl promluvit o tom, jak by mohl muzeu věnovat velký dar, ale chtěl se o tom bavit jen v soukromí. Přehlížela jsem všechny varovné příznaky. Odjeli jsme do toho bungalovu. Říkala jsem, že se nemůžeme zdržet moc dlouho, ale chvilku se o tom můžeme pobavit. Pořád hledáme nějaké dárce, Jacku. Podstrčili nám Rohypnol nebo nějaké podobné svinstvo. Dali to do šampaňského.“

„Nesmíte si to dávat za vinu. Jsou to nebezpeční chlapi.“

„Doufám, že už ani jednoho z nich v životě neuvidím, leda tak pověšené za koule nad ohněm. Nemyslím si, že by Adriana utrpěla nějaké tělesné zranění, ale duševně... Duševní stav mé dcery je hrozný.“

Hrozný stav znělo ještě hodně mírně. Adrianu omámili, pravděpodobně znásilnili, možná oba ti muži, a Khezir Mazul jí jezdil po krku nožem s ozubeným ostřím. Jizva na hrdle jí zůstane až do konce života.

Ani jsem nechtěl pomyslet na to, co by ty dvě ubožačky asi čekalo, kdybych nedostal echo a kdybychom se tam neobjevili tak zavčasu, jak se nám podařilo.

Začal jsem paní Groveové domlouvat a vysvětloval jsem jí, že pokud ty dva útočníky oznámí, mohli bychom dosáhnout toho, aby Remariho a Mazula deportovali.

Zavrtěla hlavou a zcela tu možnost odmítla.

„Moje dcera je v posledním ročníku na Stanfordu. Byla by hotová tragédie, kdyby musela odejít ze školy. Z toho, co se dnes stalo, se já i Adriana poučíme, a zároveň se na to budeme snažit zapomenout. Takhle se člověk vyrovnává s prožitou hrůzou, co říkáte?“

„Navrhl bych vám nějaké poradenství...“ začal jsem.

Nevšíkala si toho a pokračovala: „Moje odpovědnost se teď bude týkat jenom Adriany, a hodlám se postarat, aby dostala všechno, co bude potřebovat k překonání té hrůzy.“

Vstala. „Dávejte na sebe pozor, Jacku. Žehnej vám Bůh. A to myslím vážně.“

Belinda Groveová vyšla z béžového pokoje s hlavou sklopenou a ve dveřích se minula s kapitánem Warrenem, který se vracel dovnitř.

Ještě jsme to s Lukem Warrenem několik minut probírali. V téhle záležitosti nebylo nic, na čem by se dalo dál pracovat, neměli jsme žádné nitky, za něž by bylo možné zatahat. Rok co rok se dostávám k několika případům, na nichž chci pracovat pro bono, a napadlo mě, že tohle by mohl být jeden z nich.

Vyzval jsem kapitána, ať mi volá kdykoli, že mu budu pomáhat bez nároku na odměnu. A rád.

Říkal jsem si, že kdybychom je dokázali chytit, mohl bych Mazula a Remariho přesvědčit, aby naši zemi navždycky opustili.

Kapitola 4

Cestou zpátky jsem jel pořád jen povolenou rychlostí, přesto v rekordním čase, zajel jsem k bráně a nechal auto venku na trávníku, aby Justine mohla ráno snáz vyjet.

Už jsem nepoužíval hlavní ložnici, od Colleeniny vraždy jsem tam nespal ani jednou. Nastěhoval jsem se do pokoje pro hosty s oknem na přední zahradu, z něhož vedly zasouvací dveře na zadní terasu.

Nad oceánem visel dokonalý úplněk a jeho záře pronikala oknem a dodávala bílému ložnímu prádlu perlový nádech. Justine vypadala nadpozemsky, jako by byla stvořená ze snů.

Odložil jsem pistoli na noční stolek a zalezl k ní do postele. Zhluboka oddechovala, ale když jsem se jí dotkl, otočila se a stočila se ke mně do klubička. Objal jsem ji a políbil na pěšinku ve vlasech. Zamumlala moje jméno a dali jsme si pusu na dobrou noc.

Snažil jsem se přestat přemýšlet a odplout do spánku. Jenže jsem toho měl v hlavě tolik, a všechno se to hlásilo o mou pozornost: chlapi ze Sumaru, mrtvá Colleen s očima dokořán, tři kulky v její hrudi.

A myslel jsem i na tu noc v Afghánistánu, kdy jsem pilotoval transportní helikoptéru, v níž jsem vezl čtrnáct mariňáků ze základny do Kandaháru. Raketa země-vzduch vypálená z korby pick-upu zasáhla břicho mého stroje a odstřelila celý zadní kus vrtulníku i s ocasním rotorem.

Za příšerného hluku se helikoptéra CH-46 začala snášet v prudké sestupné spirále k zemi. Přestože jsem přistál s po-

ničeným strojem na podvozkových nohách, raketa odvedla svou práci.

Ani dlouhý čas, který od nehody uplynul, ani žádná terapie nemohly vymazat vzpomínky na události té noci, které mám v hlavě navždy vypálené: jak jsem se drápal z pilotní kabiny do nákladového prostoru, do toho *prásk-prásk-prásk* explodujících kulometných nábojů ráže půl palce, smrad hořícího leteckého paliva, pohled na mrtvé a umírající muže.

Kdyby se Justine probudila, nejspíš by se mě zeptala, nač myslím – a já bych jí musel lhát.

Lhal jsem Justine mockrát, a když mi to prošlo, hrozně jsem kvůli tomu trpěl. Když na mou lež přišla, trpěli jsme oba.

A to byl důvod, proč si psychologka doktorka Justine Smithová nedokázala představit, že by ji se mnou čekala nějaká budoucnost.

Kapitola 5

Zašli si na večeři do restaurantu Spago ve vegaském Caesars Palace, kterou ohodnotil pěti hvězdičkami sám Wolfgang Puck. Seděli u stolu v zadní části restaurace, odkud měli pěkný výhled na třpytivé lustry a sbírku skvělých ukázek současného umění na stěnách.

Lester však měl oči jenom pro Sandru.

Zažíval v té chvíli pocit jakési podrážděné povznesečnosti a myslel na to, že dospěli až na dosah jackpotu. Sandra už byla téměř připravená. Postačí jen nepatrná míra podpory.

Lester se tiše ozval. „Hej, mluv na mě.“

„Přemýšlím,“ opáčila.

Andělsky krásná osmadvacetiletá žena s tmavými vlasy s tupým sestřihem, které jí sahaly po ramena, a dlouhými, mrštnými údy tanečnice. Oblékla si černé obepnuté šaty z pružného materiálu připomínajícího vrstvu obinadla, navržené Hervém Légerem, a k nim zvolila nepříliš nápadný náhrdelník v hodnotě milionu dolarů.

Sandra byla dokonalá – nádherná, chytrá a krajně chladnokrevná. A také dobře opečovávaná manželka extrémně bohatého muže.

Nešlo ovšem o Lestera Olsena.

Lester byl zhruba pětaticetiletý muž průměrné postavy s hustými, nepoddajnými vlasy a s příjemným obličejem připomínajícím nějakého mládence ze sousedství. Jen na jeho prsty na ruku se nedalo zapomenout, jak byly znetvořené,

zda po nějaké nemoci nebo od narození, to jeho spoléčnice nevěděla.

Lester o svých rukou nikdy nemluvil.

Dnes se Sandrou absolvoval pracovní večeri a Olsenovi na té ženě hodně záleželo. Byl jejím přítelem a koučem a někdy mu říkala Orgasmátor, čemuž se pobaveně smál. Nečinilo mu nejmenší problémy spojovat obchod a potěšení.

Podstatou jejich vztahu však byl obchod.

Lester Sandru učil, jak je možné zabít člověka.

Zrovna teď mu Sandra připadala hodně zamyšlená. Podvědomě si pohrávala s velkým růžovým diamantem od Tiffanyho, k němuž ještě patřil snubní prsten na jejím pravém prsteníčku.

„Sandro? Nač myslíš?“

„Nemám problém s tím, jak pokračovat. O to nejde. Mám obavy, jak se potom budu cítit.“

Lester upil vína, a když jim číšník sklidil ze stolu, řekl: „Víš, Sandy, snadno bych ti mohl vykládat něco na téma ‚jen žádný strach‘, ale to ti říct nemůžu.“

„Proč ne?“

„Protože mám s podobnými věcmi své zkušenosti.“

Usmála se. „Takže nejsi poprvé v tomhle rodeu?“

„Ani podruhé.“

Oba se zasmáli.

Natáhl se po její ruce a jemně jí stiskl prsty.

„U každého je to jiné,“ zamumlal. „Nějakou dobu se můžeš cítit mizerně, ale nevydrží to nadlouho. Budu ti v každé situaci k dispozici. Jsme přece partneři, no ne?“

„To si piš, že ano,“ přisvědčila.

„Koukej, můžeš z toho ještě vycouvat.“

„Já vím.“

„Nebo se soustřeď na tu obrovskou výhru. Ode dneška do roka budeš šťastnější, než jsi kdy byla nebo o tom snila.“

„Slibuješ?“

Očividně se jí ulevilo a vrátila se do obvyklé nálady. Šikovná holka.

„Dala by sis kávu? Zákusek?“ zeptal se.

„Ne. Pokračuj.“

„Věříš mi?“

„Ano.“

Olsen ji odměnil úsměvem a pak mávl na číšníka.

„Prosím, pane?“

„Horký čokoládový koláč a kávu. Pro oba.“

Sandra se na Lestera usmála.

„Díky,“ pokývla hlavou. „Moc ti děkuji.“

Kapitola 6

Kapitán Luke Warren seděl ve svém voze Hyundai Sonata a pozoroval Gozana Remariho, jak vychází z ústřední mužské věznice a kráčí skrz bránu na Bauchet Street. Bylo čtvrt na jedenáct večer.

Sumarský diplomat byl ustrojený v uhlově černém obleku a proužkované košili, ale neměl kravatu, protože té využil k tomu, aby nahou ženu přivázel proti její vůli ke stolu, a vázanka byla zabavena jako důkaz.

Remarimu zazvonil telefon.

Warren viděl, jak vytahuje přístroj z kapsy saka a několik minut do něho mluví, přičemž se neustále rozhlížel kolem. Když domluvil, vrátil telefon do kapsy a z chodníku sebral pohozené noviny.

Pak se opřel o plot z drátěného pletiva a v nevalném světle pouliční lampy se začel.

Za chvílku u něho zastavil černý lincoln posledního typu, tedy auto, které v téhle části města nebylo tak často k vidění. Remari se shýbl k okénku, něco řekl řidiči, načež ten vyskočil od volantu, obešel auto a otevřel zadní dvířka.

Warren ještě nikdy nezažil, že by obviněného před věznicí vyzvedával šofér v livreji. Tohle viděl poprvé.

Remari noviny poskládal a zasunul si je pod paži a nastoupil do lincolnu. Kapitán nastartoval auto a pozoroval lincoln, který stále ještě čekal u obrubníku.

Pokoušel se Remariho pochopit. Chodil luxusně oblékaný, dostalo se mu skvělého vzdělání a mluvil se stopou ang-

lického akcentu, jak je obvyklé ve vyšších vrstvách. Tohle všechno však bylo v příkrém rozporu s krutým zločineckým nakládáním s matkou a dcerou Groveovými a šesti dalšími brutálními sexuálními útoky, z nichž byl podezřelý on i jeho mladší společník.

Proč lákají do soukromí bohaté ženy a mučí je? Proč na sebe upozorňují tímhle předraženým autem?

Uběhlo dalších deset minut a Warren pořád seděl a pozoroval. Polkl zbytek studené vyčpělé kávy a vtom bránou v plotu prošel druhý zvrhlík.

Khezir Mazul nechal na stehnech Adriany Groveové zřetelné podlitiny, velmi pravděpodobně ji znásilnil a nepochybně jí způsobil na krku řeznou ránu od jednoho ucha k druhému.

Výraz *hrdlořez* k tomuhle parchantovi naprosto seděl.

Khezir Mazul se rozhlédl a spatřil černou limuzínu. V obličejí se mu objevil úsměv. Nastoupil dozadu vedle svého parťáka a sotva se za ním zavřela dvířka, lincoln se prudce rozjel.

Kapitán Warren rozsvítil reflektory, nechal přejet několik obstarožních aut a zavěsil se za lincoln jako čtvrtý vůz v řadě.

Zvedal se mu žaludek při pomyšlení, že tyhle chlapy chrání jakýsi mezinárodní zákon, který diplomaty zaštituje před jakýmkoli obtěžováním a vyšetřováním v době, kdy vykonávají diplomatické poslání. Tahle jejich ochrana možná účinkuje někde daleko na Východě, ale nemá nic společného s Los Angeles a ani by zde *neměla* platit.

Sledování Sumarijců prováděl mimo svou pracovní dobu, byl si ale jist, že to později svému nadřízenému dokáže odůvodnit.

Měl pocit, že ty dva gaunery nebude muset sledovat příliš dlouho. Podle způsobu, jakým oba grázlové ze Sumaru využívali svých diplomatických výsad, Warren docela spoléhal na to, že se brzy dopustí dalšího drzého zločinu.

A doufal, že jejich příští oběť nejenže přežije, ale bude mít i dost kuráže, aby ty dva obvinila.

„Kam vy parchanti míříte?“ pravil Luke Warren ke koncovým světlům lincolnu před sebou. „Jakýpak máte plán na dnešní noc?“

Kapitola 7

Gozan s Khezirem se vrátili do hotelu Beverly Hills po dlouhém dni, který strávili v péči těch prasat z losangeleské policie. Svůj bungalov našli zamčený, kufry a tašky uložené ve skladišti zavazadel v hlavní budově, a u recepcce se pohybovalo několik svalnatých mužů z ostrahey.

Gozan zaplatil účet a s úsměvem si všiml, že jim naučovali způsobené škody. Kdyby měli víc času, tak by z bungalovu udělali kůlničku na dříví.

Oba už si zamluvili prezidentské apartmá v hotelu Beverly Hilton, a když odcházeli k pronajatému autu, Khezir se vymočil do květináče se zasazenou palmou. Hotelový poslíček se dal do křiku, ale Khezir se jen zachechtal a skočil do vozu.

Byla to výborná legrace. Khezir dokázal být opravdu zábavný.

Gozan je dovezl do nového hotelu, kde se osprchovali, převlékli a byli připraveni vyrazit na další večírek.

Khezir už byl přio opilý, ale Gozan stále střízlivý, a tak si sedl za volant. Půjčili si kabriolet Bentley GT, naprosto úžasný vůz.

Na semaforu na křižovatce ulic Merv Griffin a Wilshire přeskočil světelný signál a Gozan šlápl na plyn. Pneumatiky zakvilely, vůz poskočil kupředu a oba Sumarijci zamířili do srdce Beverly Hills.

Gozan měl velmi rád nádheru i historii tohoto města. Myslel na herecké hvězdy z éry němého filmu, které zde žily

kolem roku 1920, kdy otec jeho otce pásł kozy na kamenitých svazích Sumaru.

A s láskou pomyslel na svého synovce Khezira.

Khezir dokonale předváděl roli „drsného chlapa“, ve skutečnosti však byl nesmírně mazaný. Teď se zase teatrálně předváděl a vykřikoval názvy slavných budov a míst, barů, obchodů a ulic, které míjeli, a řval urážky na ostatní řidiče. „Ty řídíš, jako bys byl prst zarvaný v můj prdeli!“

Gozan se rozchechtal.

V ulicích viděli spoustu krásných lidí v exotických automobilech. Gozan odbočil vpravo na Elevado a znovu vpravo na North Rodeo Drive, která v těchto místech probíhala rezidenční oblastí. Ulici lemovanou alejí tvořily v každém směru dva jízdní pruhy, které odděloval nízký travnatý dělicí pás.

Míjeli nádherné domy, které však stály příliš blízko sebe, natěsnané jako nastrojené dámy lemující bariéru kolem závodistiště. Tolik peněz, tolik přepychu, tolik plavovlasých lidí žijících na tektonickém zlomu. Tihle Američané mu byli vždycky k smíchu.

Sešlápl plynový pedál, takže auto zrychlilo na sto třicet, bezmála sto pětáctičet kilometrů v hodině a Khezir juchal nadšením. Na semaforu před nimi padla červená. Zastavili vedle dalšího kabrioletu, modrého ferrari se dvěma medově plavými dívkami na předních sedadlech.

Khezir volal přes mezeru dělicí oba vozy: „Ahoj, srdíčka. Jste moc krásné. Pojeďte s námi na večeři. Jsme ohromně bohatí. Potřebujeme utratit nějaké peníze.“

Dívky se po nich otočily a pobaveně pozorovaly muže sedící v bentleyi, a možná si povšimly samolepky, kterou Gozan připlácl na čelní sklo: *Diplomaté. Království Sumar*.

Blondatá děvčata se po sobě se smíchem podívala a pak dívka za volantem odpověděla: „Nemáme zájem. Ani náhodou.“

Na semaforu blikla zelená a dívky v modrém sportáku odbočily vlevo k Západnímu Hollywoodu. Khezir řekl Goza-

novi: „Tahle dvě zlatíčka jsou jako dobré znamení pro věci, které ještě přijdou. Ale ta, co řídila, se mi moc líbila. Dovedu si ji představit pod sebou.“

Přešel do sumarštiny a barvitými výrazy Gozanovi popisoval, co by s ní prováděl. Nešlo o úplné fantazírování, protože Khezir měl velké zkušenosti s uměním působit bolest při provozování sexu. Vzrušovalo ho to.

Gozan pustil hudbu a Khezirova slova v ní zanikla. Starší z mužů pochopitelně sledoval určitou strategii. Přestože Khezirovi nechyběl důmysl, stále byl ještě příliš mladý a někdy se choval jako slon v porcelánu.

Gozan se musel ujistit, že jeho plán nezmaří.

Kapitola 8

Polekaně jsem se probudil. Prudce jsem se probral ze zlého snu a v hlavě mi dozníval nějaký ostrý zvuk, ale vzápětí zanikl. Kolem mě se míhalo jasné žluté světlo a jeho jazyky probleskovaly tmou. Něco *hořelo*.

Neblíží se snad výbuch vraku helikoptéry CH-46? Jsem pořád u ní?

Justine mi zatřásla paží.

„Jacku! Co se děje?“

„Obleč se, Justine. Možná budeme muset odejít.“

Rozsvítil jsem, shrábl z nočního stolku telefon a vytočil 911. Za chůze k východnímu oknu ložnice jsem udal jméno a adresu.

Venku jsem viděl bledé světlo ranního slunce – a také kouř, který prolínal tyčemi brány. Oheň byl skutečný, hořel venku mezi nádvořím mého domu a silnicí.

Operátorovi na lince 911 jsem řekl: „Je tady oheň, docela velký. Nevím ale, co to hoří.“

„Hasiči už jsou na cestě.“

Natáhl jsem si džínsy, sebral pistoli, zastrčil ji za opasek a nazul si mokasíny.

„Jacku!“

„Hned jsem zpátky.“

V domě bylo cítit kouř, vstupní dveře však byly na omak chladné. Otevřel jsem je a vyšel do smradu hořící gummy a plastu, který mi v mozku odpaloval drobné exploze, jako by vybuchovaly pozemní miny podél neuronových cest.

Nepochyboval jsem, že jsem v Malibu a stojím před svým domem, jenže *současně* jsem se ocitl zpátky *tam* a nesl jsem přes rameno přehozeného desátníka námořní pěchoty Dannyho Younga pryč od hořícího stroje.

Danny byl senzační mládenec, zábavný, odvážný a plný naděje. Mluvil jsem na Dannyho, když jsem ho odnášel, a ujišťoval jsem ho, že to zvládne.

Myslel jsem, že mu říkám pravdu.

Ale osud tomu chtěl, že jsme té noci umřeli oba. Já jsem měl štěstí. Del Rio mě vyrval smrti ze spárů.

Justine na mě křičela ze vchodu.

„Jacku! Dávej pozor!“

„Budu,“ odpovídal jsem. „Prosím tě, vrať se dovnitř.“

Prošel jsem bránou směrem k ohni, který rozdmýchával vítr od moře, takže nabíral na síle a rozmachu, začal hučet a rozšiřoval se. Tančil jako živý, vzpínal se po kmenech palm a zapaloval listy.

Oheň mě doslova uhranul, takže jsem zůstal stát a ohromeně jsem zíral. Drtivá vlna výbuchu mě smetla a praštila se mnou tvrdě o zem.

Už jsem byl zase v tom.

Kapitola 9

Ležel jsem na břiše a tiskl skrání do trávy.

Justine mě pleskala dlaní po tváři a volala mě jménem. Zaměřil jsem pohled podél ní na ohnivou kouli, která pohltila mé lamborghini. Trosky v ohni praskaly a valící se dým skrýval všechno, co se nalézalo po větru od požáru.

Justine mě objímala. „Ach, proboha, Jacku! Vstávej, okamžitě vstaň!“

Zasténal jsem. „Do hajzlu! Moje pitomý auto!“

Justine mi stiskla paži. Pomohla mi zvednout se ze země, ale pak se rozplakala. „Máš spálené obočí. A řasy taky.“

„Však zase narostou.“

„O tvoje obočí mi vůbec nejde, Jacku. Tvoje auto vybuchlo. Mohlo tě to zabít.“

Lapala po dechu a zírala na mě očima vytřeštěnými hrůzou. Přitáhl jsem ji k sobě a objal. „Jsem v pořádku, miláčku.“

„Jdeme,“ pobídla mě. „Pojď se mnou.“

Odcházeli jsme k domu a Justine mi vyčítala: „Proč na sebe nedáváš pozor, Jacku? Chceš snad umřít? To chceš?“

Já jsem pořád přemítal v hlavě, co se to sakra stalo. Auta se normálně sama od sebe nezapálí. Co tedy zapříčinilo ten oheň? Založil ho někdo záměrně?

Z dálky se ozývaly kvílící sirény, a jak se blížily, zněly čím dál hlasitěji. Z šera se vynořily tři požární vozy a zajely ke kraji silnice. Z nákladáků se vyrojili hasiči a natahovali hadice k hořícímu autu.

Z požářiště vyrazily kotouče páry, a když už byl oheň prakticky zdolaný, přijely ze severu i z jihu policejní vozy. Ozvalo se několikere zabouchnutí dvířek. Z vysílaček drmolily nějaké hlasy. Policisté rozestavili kužely a uzavřeli příjezdovou cestu.

Jak jsme se s Justine vraceli k bráně, dojelo na naši úroveň neoznačené auto. Pak popojelo kousek před nás, překřížilo nám cestu a zastavilo.

Z šedivého sedanu ford vystoupili dva policisté.

Detektivové Mitchell Tandy a Al Ziegler – pozdravil jsem je stejně vřele, jako bych uvítal střešní chřípku.

Tandy se Zieglerem byli zarputilí detektivové, kteří mě obzvlášť neměli rádi.

Tandy měl čerstvé, uměle vytvořené opálení a oslnivě vybělené zuby. Od loňského roku, kdy mě obvinil z Colleeniny vraždy, přibral aspoň pět kilo. I když jsem ji nezavraždil, Tandy v hloubi svého černého srdce pořád věřil, že jsem to udělal.

„Dobry ráno, Jacku. Co o tomhle víte?“

„Jsem v pořádku. Díky za optání.“

„Jasně. Jsem rád, že vám nic není. Tak znova, Jacku. Co o tomhle víte?“

„Zaparkoval jsem auto před bránou včera pozdě večer,“ odpověděl jsem, „aby Justine mohla ráno pohodlně vyjet a neodřela si auto. Bylo to asi pitomé rozhodnutí, Mitchi, ale víc o tom nevím.“

„Měl jste v autě nějaké výbušniny?“

„Ne, neměl.“

„Máte je pojištěné?“

„Jistě. Ale jděte. Že bych si podpálil vlastní auto kvůli penězům z pojistky?“

Tandy se neusmál, jen utrousil: „A neudělal to někdo za vás, Jacku?“

„Krucí, to určitě ne.“ Byla to smyšlenka natolik průhledná, že vypadala jako vtip.

Ziegler zatím pozoroval hasiče při práci. Teď se k nám připojil s rukama zasunutými v kapsách větrovky. Byl vysoký, měl rozložitá ramena a spoustu svalů. Jeho jakoby ospalým očím neuniklo vůbec nic. Zažili jsme se Zieglerem v minulosti jednu nepříjemnost, na kterou by rád zapomněl.

„No, Jacku, vyšetřovatel požárů už je na cestě. To vaše auto je za poslední dva měsíce už šesté, které tady v okolí lehlo popelem. A nemáme tušení, jestli ty požáry zakládá jedna osoba, nebo jde o víc pachatelů, jestli tím protestují proti hodně bohatým lidem nebo je mezi těmi případy nějaká jiná souvislost.“

„Jinými slovy, máte prázdné ruce,“ poznamenal jsem.

„Odvezeme si do soudní úschovy všechno, co zůstalo z vašeho auta, a předáme je vyšetřovateli požárů, ať si s tím pohraje,“ řekl Ziegler. „Ale jedno víme už teď. Ani ty ostatní požáry aut nebyly dílem náhody. Třeba prvních pět má sloužit jen k odvedení pozornosti. Možná jste skutečným cílem byl celou dobu jen vy.“

Tak zněla jedna z teorií.

Strašila mě myšlenka, že Ziegler může mít pravdu.

Kapitola 10

Seděl jsem v kuchyni na židli a pozoroval Justine, jak vynadá nádobí z myčky a stranou ukládá misky z modré kame-niny, které jsme koupili spolu.

„Mohla bych vyjmenovat aspoň deset lidí, kteří by tě rádi viděli po smrti, Jacku,“ řekla. „A to nepočítám tvého bratra.“

„Vůbec ho nevynechávej,“ odpověděl jsem. „Přidal bych k nim ještě Zieglera a Tandyho.“

„Co ti říká tušení?“ zeptala se.

„Odeť budu parkovat jen za bránou.“

Zasmála se, zavrtěla hlavou a zapnula konvici na kávu.

Zabučel signál interkomu. Odešel jsem k obrazovce bez-pečnostní kamery. Del Rio na mě vyplázl jazyk.

Volal jsem mu hned, jak policajti odjeli, a pověděl mu, co se mi stalo s autem. „Za chvílku budu u tebe,“ slíbil mi.

Stiskl jsem tlačítko a o chvíličku později vešel můj přítel, někdejší druhý pilot a současný hlavní vyšetřovatel. Podal mi klíče od firemního auta, které jsme parkovali v sídle firmy pro případ, že by se někdo potřeboval někam odvézt.

Usmál jsem se na něho. „Kafe?“

„Určitě. Vida, žádné obočí. Sluší ti to,“ řekl mi. Pak dodal: „Jak se vede, Justine?“

„Mně se hrozně líbí, když mě probudí ohnivý výbuch. Ale to snad každému, ne?“ odpověděla a podala mu hrnek s kávou.

„Mně rozhodně! A čím větší, tím lepší,“ přisvědčil Rio.

Del Ria jsem znal líp než kohokoli jiného, a on zase věděl o té části mého života, o níž jsem já neměl potuchy.

Z té strašné noci si pamatuji jen to, že jsem položil na zem tělo Dannyho Younga, z něhož crčela krev, a potom jako by vybuchla samotná země. Pociťil jsem drtivý úder do hrudníku a to byl konec.

Umřel jsem. Prošel jsem tím tunelem, a byl jsem přesvědčen, že z něho vycházím na druhém konci.

Vzpomínám si jen, jak jsem vyplouval vzhůru ke světlu. Prudce jsem otevřel oči a před sebou jsem viděl Del Ria, který mi oběma rukama pumpoval hrudníkem. Zasmál se a zároveň se mu po umouněných lících kutálely slzy. „Jacku, ty parchante,“ řekl mi, „ty jsi zpátky.“

Později mi vyprávěl, že mi do hrudi narazila střepina šrapnelu. Neprůstřelná vesta nedovolila, aby mi prošla do těla, ale nárazem se mi zastavilo srdce. Potom kousek od nás explodovala helikoptéra a zachvátily ji plameny.

Já jsem zůstal naživu, ale mnoho mých kamarádů toho dne zahynulo. Přisahám Bohu, že bych svůj život vyměnil za kteréhokoli z nich.

Teď jsem pozoroval Del Ria, jak žertuje s Justine. Na sobě měl tričko a džínsy, hnědé plátěné sako a na bradě dvou-denní strniště. Rick byl obyčejný chlap, vůbec nepřipomínal takové ty hrdinské typky z filmů. A stejně jím byl.

Ovšem ve věci *Lid versus R. Del Rio* to nehrálo žádnou roli.

Otočil se ke mně. „Chceš vědět, co si o tom myslím, Jacku? Ať už na to auto někdo hodil zápalnou bombu proto, že stálo tak na ráně, nebo je to osobní věc, třeba kvůli cenovce, která na něm visela, je to v každém případě osobní. Žiješ jako ve skleníku, víš to? Přestěhuj se k Justine, dokud to neskončí.“

Podíval jsem se na Justine.

„Jasně,“ řekla. „Pojď bydlet ke mně.“

Ve skutečnosti o to vůbec nestála. Nevěděl jsem to určitě, ale měl jsem docela silné tušení, že s někým začala chodit.

Možná je to chlap, kterému se podaří urazit tu vzdálenost k ní, projít celou spletitou uličkou až na konec.

„Mně tady bude dobře,“ zavrtil jsem hlavou, „ale i tak díky.“

„No, takže já jsem tady skončil.“ Del Rio odložil hrnek do dřezu a zamířil ke dveřím.

Zavolal jsem za ním: „Hej, Ricku. Nezapomeň se oholit.“

„Ano, pane.“ Zasalutoval mi a zašklebil se. Ale oči se mu nesmály. Seděla v nich tíseň.

Já jsem měl taky obavy.

„Ode dneška za týden,“ poznamenal jsem, „bude celá tahle patálie za námi.“

„Vždycky se ze všeho vylížu, že, Jacku? Když jde o něco důležitého.“

„Ano, tohle umíš. Uvidíme se u soudu.“

Kapitola 11

Když mě Justine vysadila před justičním areálem Clara Shortridge Foltz Criminal Justice Center, byl jsem vybuzený kofeinem až do morku kostí a měl jsem strach, jak dopadne Rickův soud.

„On to zvládne,“ uklidňovala mě Justine. „Hájí ho přece Eric.“

Přikývl jsem, políbil ji na rozloučenou a díval se za ní, jak odjíždí po West Temple Street. Pak jsem si nasadil sluneční brýle, abych schoval sežehnuté obočí, a zamířil jsem ke vchodu do hranatého devatenáctipatrového věžáku, obecně známého jako budova trestního soudu.

U paty schodiště postával houf reportérů z bulvárních plátků a blogerů rochnících se v trestních případech. Tyhle „žurnalisty“ já vnímám jako mývaly, mrchožrouty, kteří prohrabávají popelnice, a pokud za sebou nezabouchnete dveře a nezajistíte je ještě závorou, mohou napáchat obrovskou neplechu.

Budova trestního soudu připomínala něco jako krmítko pro mývaly. Byli zde souzeni někteří z nejvyhlášenějších zločinců v zemi – O. J. Simpson, Phil Spector, Conrad Murray a další kriminální superstars.

Rick Del Rio ani ve svých nejhorších eskapádách do téhle ligy nepatřil, jenomže pracoval pro Private Investigations a byl obviněn z hrdelního zločinu, takže se z jeho soudu stala sexy story, kterou bylo možné za velký balík přihrát magazinům o celebritách a bulvárním plátkům prodávaným v supermarketech.

Měl jsem o Ricka strach a obával jsem se o pověst Private. Jakmile se firma ocitne na titulních stránkách, už nebude „privátní“.

Zamával jsem větším i menším mývalům, které jsem znal řadu let, a křikl jsem na ně: „Bez komentáře, díky,“ a usmál jsem se, jako bych to myslel vážně, a pokračoval jsem v cestě. Prošel jsem vysokými skleněnými dveřmi mezi mohutnými betonovými sloupy a ocitl se v hale s podlahou z žulových dlaždic.

Odtud jsem vyjel výtahem do sedmého podlaží. Širokou chodbu osvětlovaly stropní zářivky a lemovaly ji lavice v barvě připomínající rez. Rychle jsem vyhledal soudní síň 7B. Zasedání předsedala soudkyně Pat Johnsonová.

Soudkyni Johnsonovou jsem neznal, provázela ji však pověst, že vydává kvalitní rozsudky založené na svérázné logice. Rick byl taky svérázný člověk, a nebyl jsem si jistý, jestli osobité postupy paní soudkyně mohou Rickovi pomoci, nebo ublížit.

Šerif mi otevřel dveře, takže jsem mohl vejít do soudní síně. Obložení stěn i nábytek byly ze světlého dřeva a v ohraněném prostoru pro veřejnost stálo šest řad po dvanácti sedadlech. Všechna byla obsazená a místo k stání jsem našel až vzadu.

Vmísil jsem se do davu a rozhlédl jsem se po síni. Rick seděl za stolem pro obhajobu, zády ke mně, s hlavou skloněnou, jako by upíral pohled na vlastní ruce. Dostal se do maléru už dřív a odkroutil si čtyřletý trest v Chinu, což považoval za jakousi vyšší školu v kontaktech s podsvětím.

Rickův právník Eric Caine, bývalý zaměstnanec CIA, byl absolventem Harvardu. Měl jsem štěstí, že se mu Los Angeles zamlouvalo a hrál za náš tým. Jako šéf právního oddělení Private se spřátelil se všemi, kdo v agentuře pracovali.

Caine stál před soudcovským stolem spolu se zástupcem okresního prokurátora Dexterem Lewisem, třicetiletým mladíčkem – tedy právníckým mladíčkem v porovnání

s pětáctýřicetiletým Cainem. Lewis vystudoval v Detroitu, překypoval ambicemi, byl mazaný, působil ve třech státních právnických spolcích a platil za schopného řečníka. Věděl jsem, že je ochoten zajít hodně daleko.

Ale neměl sklony se příliš unáhlivat.

V té chvíli chtěl Lewis za každou cenu dosáhnout toho, aby Rick Del Rio vyfasoval deset let, maximum, které zákon dovoloval. Kdyby se mu podařilo odstřelit vyznamenaného válečného hrdinu, pomohlo by mu to získat teplé místočko ve špičkové advokátní společnosti zaměřené na obhajoby v trestních věcech, kde by bral roční plat kolem půl milionu.

Pro Dextera Lewise by to bylo jistě dobré, ale Rick by přišel o všechno, včetně vyšetřovatelské licence a toho života, jak ho dosud znal. Ničilo mě, jen když jsem na takovou možnost pomyslel.

Přenesl jsem pozornost k soudcovskému stolu.

Soudkyně si výstřih šatů sepnula velkou diamantovou broží a henou obarvené vlasy jí obepínala zlatá čelenka. Důrazně vrtěla hlavou.

Nesouhlasila s tím, co jí navrhoval Eric Caine.

Zaslechl jsem ji, jak říká: „Dobrý pokus, pane Caine, ale obvinění nezruším. Jste připraven začít? No, i kdybyste nebyl, já jsem. Tak se do toho pustíme.“

Caine i Lewis se otočili a přešli ke svým stolům.

Caine naladil tvář do neutrálního výrazu, ale poznal jsem, že je namíchnutý. Dexter předvedl řádku blýskavých zubů. Doufal jsem, že se Del Rio otočí, aby viděl, že mu držím palce, ale pořád klonil hlavu k zemi. Snažil se udržet zlost na uzdě.

Z celého srdce jsem doufal, že se mu to podaří.

Kapitola 12

Rick Del Rio seděl za stolem obhajoby vedle svého obhájce a sotva vnímal tlumené dění kolem sebe. Soudní zřízení mluvil se zapisovatelkou. Do řady sedadel za Rickem usedali další diváci. Klábosili spolu. Pochechtávali se. On si toho nevšímal, zahleděný do vlastního nitra, a v duchu se zaobíral svou minulostí.

Rick vyrůstal v Branson Pointu v New Jersey, průmyslové pustině tak pochmurné, že v prasklinách chodníků ani tráva nerostla. Žil v malém, přeplněném cihlovém domku v osamělém bloku obytných budov vklíněném mezi dvě továrny. Kousek po ulici od jeho baráku se nacházelo autovrakoviště obehnané plotem z drátěného pletiva se spirálou žiletkového drátu nahoře, které v noci hlídala dvojice dobrmanů, Bambino a Lassie.

Rick se podobal Bambinovi.

On i velký pes reagovali na určité podněty. Pes se ovšem směl rozzuřit. Byla to jeho práce. Když se ale rozzuřil Rick, obyčejně řekl nebo provedl něco, čeho pak litoval.

Jeho osobnost formovalo vedle sklonů k zuřivosti i to, jak vypadal. Věděl, že je ošklivý. Bezvýrazné tmavé oči mu seděly blízko sebe, měl ustupující bradu a vyrostl v podsaditého, nepřilíš vysokého kluka. Ovšem být robustní a umět napálit pořádný hák do brady není ve světě k zahození.

Rick výborně boxoval.

A byl jako stvořený pro službu v armádě.

Když pozabíjel několik nákladáků nepřátelských Afghánců, přežil havárii vrtulníku a přivedl Jacka zpátky od

bran smrti, když dostal od vrchního velitele medaili a potřešením rukou a od vlády penzi, bylo mu jedno, co kdo říká nebo si o něm myslí.

Jen si na něho museli dávat pozor.

Pokud měl nějaké životní krédo, pak znělo: „Nezkoušejte se mnou vyjebat.“

A teď s ním vyjebávali.

Rick vzpomínal, jak před třemi měsíci seděl doma ve svém milém domku u Shermanova kanálu, popíjel pivo Coors a pochutnával si na vepřových kotletách. Seděl před televizí s talířem na klíně a nohama nataženými na palubním příklopu, z kterého si udělal stolek do obýváku.

Na televizoru s padesátipalcovou plochou obrazovkou sledoval film *Kmotr II*, a ve chvíli, kdy se Fredo vypravuje na výjízdku lodí, zaslechl Rick dupot nohou na verandě a potom hlasitý řev: „Otevřete! Policie Los Angeles!“ Vzápětí někdo dveře vykopl a do domu se vhrnulo asi deset policajtů.

Srazili ho tváří dolů na podlahu a jeden z těch gaunerů mu přistál kolenem na zádech, že ho skoro zmrzačil. Druhý mu přidupl botou ruku, jako kdyby dálkové ovládání byl hodně nebezpečný předmět. Co asi? Granát? Bouchačka?

Nebo s ním chtěli prostě zamést?

Když ho policajti zkopali a odvěkli do centra města, povolili mu, aby si zatelefonoval. O dvacet minut později se ukázal Jack s Erikem Cainem, který nafotil stopy násilí na Rickově obličejí a poradil mu, aby vůbec nic neříkal a nedával policajtům záminku, aby mu přišli ještě další obvinění.

Druhého dne ho Eric doprovodil ke sdělení obvinění a zaplatil kauci ve výši půl milionu babek, takže Rick směl zase pracovat a spát doma.

Po dnešku už se možná nikdy nevyspí ve své posteli.

Soudní zřízenec zvolal: „Všichni povstaňte!“ a Rick se zvedl.

Jak se tohle všechno semlelo, do hajzlu?

To prostě nechápal.